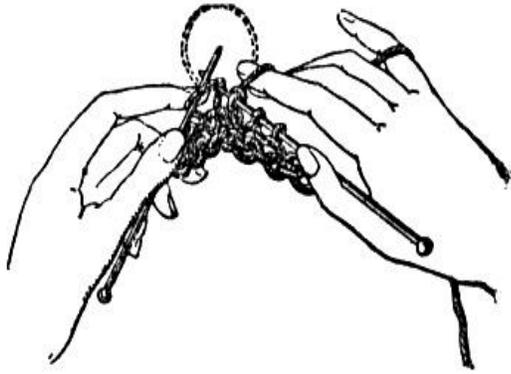

Mười Ngón Tay Ngà

À ơi,
cái ngủ mày ngủ cho sâu
mẹ mày đi cây đồng sâu chưa về
bắt được con trắm, con trê
xách cổ mang về cho cái ngủ ăn...

Câu hát ru ngày xưa ấy tự dưng luẩn quẩn mãi trong trí, khiến lòng tôi chợt thấy bồi hồi. Tự dưng thềm được nghe Mẹ ru chi lạ. Ủ nhỉ, đã lâu, lâu lắm rồi tôi chưa được nghe lại giọng ru ngọt ngào trầm bổng của Mẹ.

Mẹ. Tôi buột miệng kêu khẽ.

- Gì hở con??

Mẹ đang ngắm nghía thân áo đan dở, ngẩng đầu nhìn. Tôi ập úng.

- Dạ, không có gì đâu Mẹ.

Mẹ hơi ngạc nhiên trước vẻ lúng túng của tôi nên dừng tay đan, nhìn tôi dò hỏi. Tôi lảng tránh bằng cách giả vờ chăm chú đọc quyển sách đang mở rộng; nhưng thật tình lòng tôi vẫn xao xuyến với bao cảm xúc dào dạt đang đan quện vào nhau. Biết nói chi đây hở Mẹ dù thật lòng con chỉ muốn được sà vào vòng tay của Mẹ, nũng nịu vùi vãnh Mẹ hát ru như thưở còn bé dại. Có khó chi đâu nhỉ. Mẹ đang ngồi đây, thật gần gũi thân quen. Thế nhưng tại sao tôi lại không tài nào thốt ra miệng, hay làm vài cử chỉ âu yếm như em tôi vẫn ưa làm. Dường như càng lớn, người ta thường ngượng ngùng khi phải bày cảm xúc thật. Có phải thế chăng hay chỉ riêng tôi??

Mẹ vẫn ngồi thoản thoắt đan. Những ngón tay nuột nà ngày nào giờ đã chai xạm vì mưa nắng và nhọc nhằn bấy lâu. Ôi, thương quá bàn tay Mẹ. Với những ngón tay này, Mẹ đã vuốt ve ấp ủ từng đứa con từ ngày mới lọt lòng. Những ngón tay tất bật hoạt động từ sáng sớm đến tối khuya để chăm sóc chúng tôi. Mười ngón tay như có phép lạ, như trò ảo thuật. Thoát một cái là xong những ổ bánh thơm tho hấp dẫn, một cái áo mới tuyệt đẹp, những món ăn độc đáo ngon lành hay một kiểu tóc thích hợp. Cũng mười ngón tay này, Mẹ đã mang xách những túi quà trĩu nặng tình thương yêu tiếp tế cho bố, đã xóc vác những bao than, gạo, khoai, mua theo tiêu chuẩn về nhà trong chuỗi ngày vất vả lao đao sau '75. Cũng mười ngón tay này, Mẹ đã cặm cụi miệt mài may vá mạng thuê hay lẻ làng ghi chép, tính toán sổ sách để kiếm tiền nuôi nấng chúng tôi giữa lúc giao thời. Cũng mười ngón tay này, Mẹ đã tỉ mỉ gắn từng lò xo vào ổ khóa hay cầm chắc những mối hàn; dù có mối rã rời hay phỏng rát, nhưng mười ngón tay của mẹ vẫn hoạt động đều để có tiền nuôi chúng tôi ăn học khi vừa đặt chân đến xứ người. Với mười ngón tay khéo léo, Mẹ đã tận tảo chất chiu để tạo mái ấm cho chúng tôi. Cũng mười ngón tay này, Mẹ đào vườn, xới đất, nhổ cỏ, trồng hoa, xúc tuyết, cào lá, trang hoàng nhà cửa hay gõ trên phím *keyboard*. Ôi, tuyệt vời vô cùng những ngón tay của Mẹ.

Tôi cảm lòng không được, khẽ vuốt nhẹ lên tay Mẹ. Tim tôi chợt buối nhói khi nhìn thấy những điểm đồi mồi loáng thoáng trên làn da Mẹ. Phải chăng "tóc bạc, da môi" là như thế??

- Mẹ.

Tôi bật kêu lên. Mẹ âu yếm nhìn tôi và chờ đợi. Mẹ, Mẹ ơi. Sao đến giờ Mẹ vẫn còn đẹp quá. Mẹ tài giỏi, tuyệt vời quá đi thôi. Tôi khẽ nói, nhưng những câu này dường như chỉ vang nhẹ trong lòng, chẳng tài nào thành lời được. Tôi đành cười vu vơ, nhẹ ôm bờ vai Mẹ rồi khẽ vuốt ve mái tóc bạc của Mẹ. Một thoáng im lặng trôi qua. Mẹ mỉm cười; nửa như mắng yêu sự khờ dại của tôi, nửa như cảm động vì thấu hiểu được điều tôi đang nghĩ. Tôi sung sướng ngả mình trong vòng tay ôm của Mẹ, và chợt thấy mình quá hạnh phúc vì tôi có được một người mẹ thật tuyệt vời. Mẹ ơi, Mẹ ơi, con thương Mẹ vô cùng, Mẹ có biết không hở Mẹ??

Từ Diễm

Mississauga, Ontario CANADA

